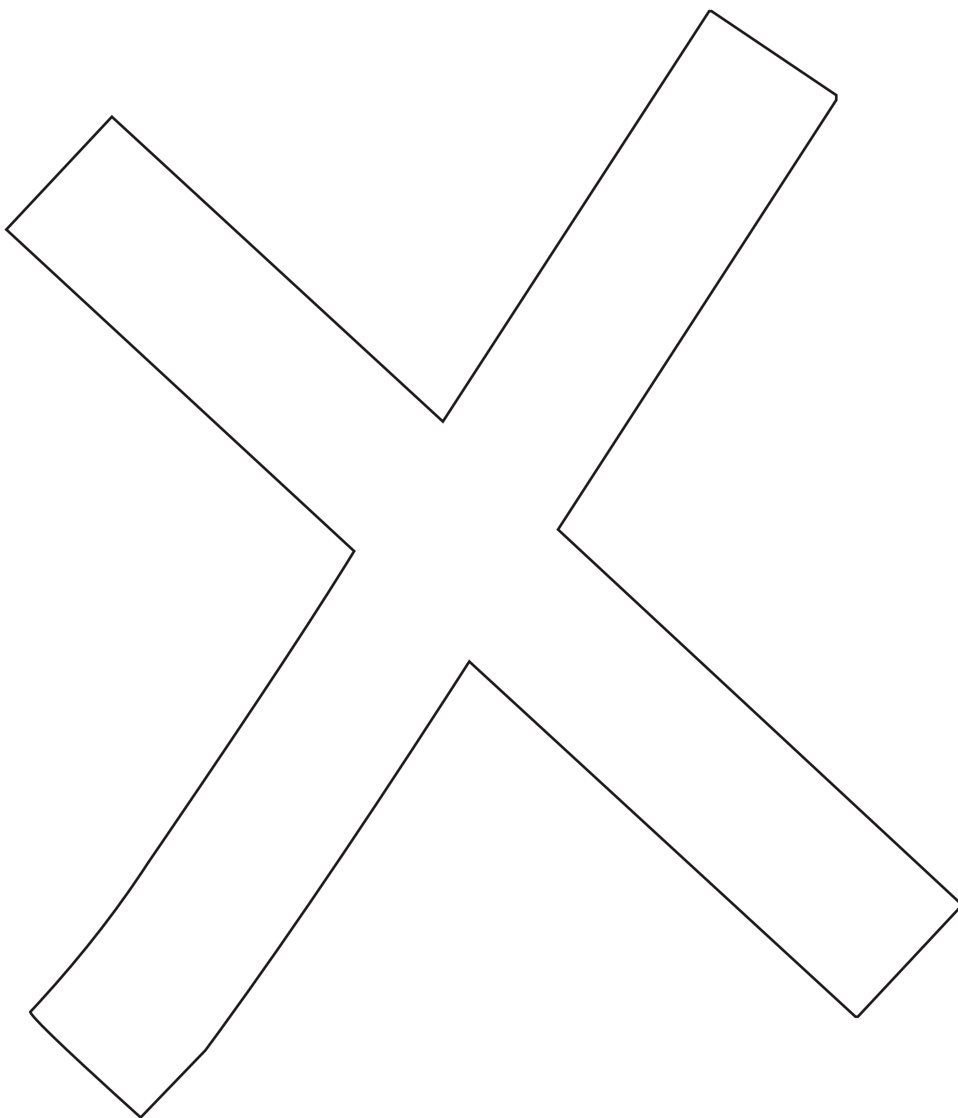

ANTIFA XALANDRI

Αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο - τεύχος #16 - Οκτώβρης/Νοέμβρης '18 ★

INTRO DUCTION

Να ‘μαστε και πάλι εδώ! Δεν κουραστήκαμε κι ούτε πρόκειται να συμβεί κάτι τέτοιο, ακόμα κι αν κάποιοι δεν γουστάρουν καθόλου με την παρουσία μας σε αυτές τις γειτονιές. Για όσους δεν θυμούνται καλά, είμαστε αυτές και αυτοί που μοιράζουμε αυτό το έντυπο εδώ και πέντε χρόνια, γεμίζουμε τους δρόμους και τις πλατείες με αυτοκόλλητα και συνθήματα όπου κι αν σταθούμε, κολλάμε αφίσες, κάνουμε διαδηλώσεις και οργανώνουμε αντιφασιστικά λάιβ στις γωνιές αυτής τις πόλης. Κι όλα αυτά γιατί αντιλαμβανόμαστε ότι μέσα στην σκατένια ελληνική πραγματικότητα, ο μόνος τρόπος για να την παλέψουμε είναι να βρούμε η μία την άλλη και να κάνουμε τις γειτονιές μας εχθρικές στους φασίστες και στους φίλους τους.

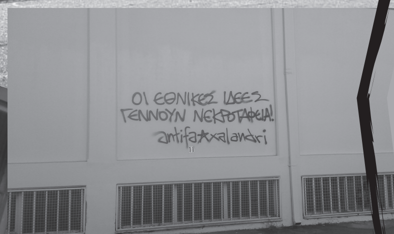
Ψάχνουμε όλες αυτές τις φιγούρες που τριγυρνάνε μέσα στις γειτονιές μας και έχουμε κάτι πολύ κοινό: δεν γουστάρουμε τους νοικοκυραίους που αγωνιούν για το μέλλον της πατρίδας τους, τους ρατσιστές καθηγητές να λένε πατριωτικές μαλακίες πρωινιάτικα, τους ματσό ελληναράδες να μας παρενοχλούν με επίμονα βλέμματα στο δρόμο. Ασφυκτιούμε με την όλο και πιο έντονη παρουσία των μπάτσων στα μέρη που υπάρχουμε. Σιχαινόμαστε τα αφεντικά μας. Μισούμε το κράτος και ό,τι αυτό επιφυλάσσει για την τάξη μας. Το μόνο καλό είναι οτι τέτοιες φιγούρες υπάρχουν πολλές εκεί έξω και δεν θα σταματήσουμε μέχρι να συναντηθούμε!

antifaxalandri.wordpress.com
antifaxalandri@yahoo.com

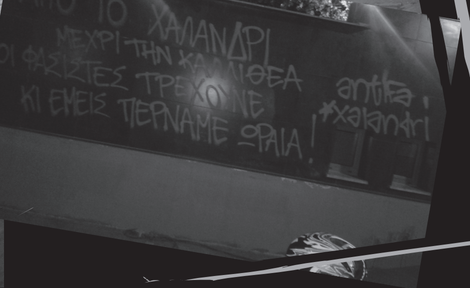
Τα γηπεδάκια μας
το ψιθυρίζουν,
Τα πάρκα μας το μουρμουράνε,
Τα σκαλοπάτια μας το
σιγοτραγουδούν,
Οι πλατείες μας το λένε ανοιχτά,
Οι δρόμοι μας το φωνάζουν.

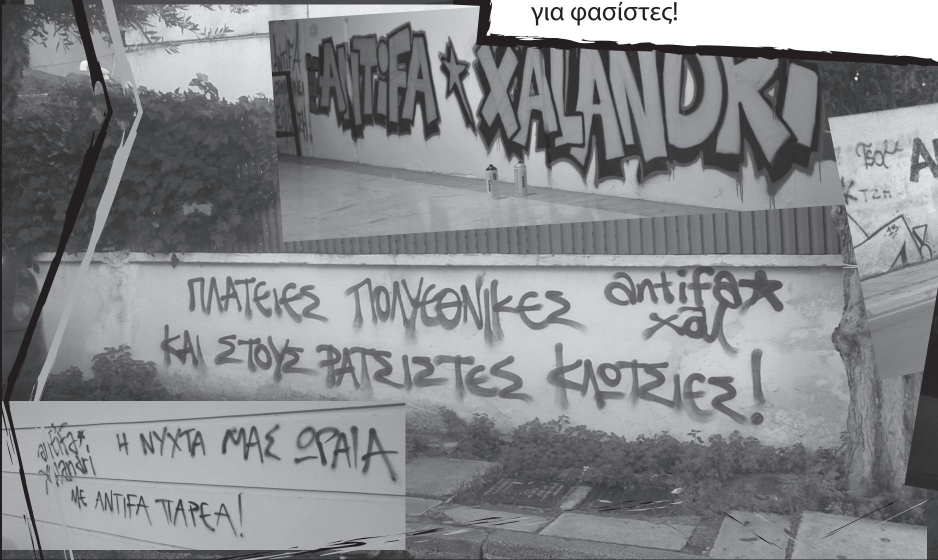
Με χρώματα, μουτζούρες, ταγκιές,
συνθήματα, κομμάτια
Οι τοίχοι μας το ουρλιάζουν:

Αυτές οι γειτονιές δεν έχουν σπιθαμή
για φασίστες!

Γκραφίτι στο πεντακάθαρο ανακαινισμένο 12ο Δημοτικό Χαλανδρίου

Λύσσαξε ο δήμαρχος και με συγκλονιστική ανάρτηση στο facebook ξέρασε τον αριστερό εμετό του ενάντια στο graffiti. Κάθε λογής μικροαστοί βγήκαν να κονταροχτυπηθούνε στα πληκτρολόγια, αλλά και στον έξω κόσμο, για το ποιος έχει την καλύτερη επιχειρηματολογία ενάντια σε αυτό το έγκλημα. Ε λοιπόν ακούστε καλά τι συμβαίνει επειδή το παίζετε και ξερόλες. Όσο κι αν φωνάζετε, ο καθένας για τους λόγους του, για «καθαρούς» τοίχους, αποστειρωμένα σχολεία, πολύχρωμους κάδους και πλατείες με κήπους, εμείς θα σας τα «βρωμίζουμε» με τις κουλτούρες μας. Graffiti, ταγκιές, συνθήματα, αυτοκόλλητα, φασαρία και άλλα πολλά είναι ο δικός μας τρόπος να μιλάμε και να εκφραζόμαστε και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε χωρίς την άδειά σας. Εξάλλου με άδεια δεν έχει την ίδια γλύκα. Και ποιοι είμαστε εμείς; Η καρδιά αυτής της γειτονιάς που δεν χωράμε στα δημοτικά σας συμβούλια και στις βαρετές, χωρίς αδρεναλίνη, αναρτήσεις στα social media. Ζούμε εκεί έξω, ανάμεσά σας!

etropolis

Τα ίδια Παντελάκη μου τα ίδια Παντελή μου.

Στα σχολεία των Βορειοανατολικών λοιπόν, σε όσα οι φιλήσυχοι πολίτες επέτρεψαν να φοιτούν τα παιδιά των μεταναστών, συμβαίνουν τα εξής. Ή τα παιδιά αυτά παρακολουθούν μαθήματα απογευματινά, αποκομμένα από τα υπόλοιπα, ή τα βάζουν σε κοντέινερ να κάνουν μάθημα εκεί, πάλι απομονωμένα. Εμάς μας ήρθε στο μυαλό η κατάσταση με την επιτροπή κατοίκων ενάντια στους Ρομά. Αριστεροί και δεξιοί προσπαθούν να αποδείξουν πόσο εν δυνάμει εγκληματίες είναι τα παιδιά μεταναστών και ρομά και πόσο καλύτερα είναι τα δικά τους ή τα υποχρεώνουν σε καταναγκαστικούς ιατρικούς ελέγχους αφού τους υποδεικνύουν να είναι ευγενικά όση σκατίλα και να τρώνε από τους γύρω. Τελικά όλοι μαζί καταφέρνουν να τα διαχωρίζουν από εμάς. Η απάντηση έρχεται από τα ίδια τα παιδιά που συγκροτούν πολυεθνικές παρέες και ρίχνουν σφαλιάρες στους ρατσιστές συμμαθητές (και γονείς) όσο και αν όλη η πλέμπα μαζί θέλει να μας έχει διαχωρισμένους και μόνες.

Rich people problems…

Αν ξεφυλλίσει κανείς την εφημερίδα του δήμου «Δημοτική Ενημέρωση» θα διαβάσει για πολύχρωμους κάδους, αναπλάσεις, καινούρια κολυμβητήρια, φωτισμό δρόμων, μαραθωνίους, μουσικά φεστιβάλ και άλλα από τη μία βαρετά και από την άλλη αδιάφορα θέματα. Αλλά δεν είναι για όλους αδιάφορα. Για τους μικροαστούς που έχουνε λύσει τα βασικά τους ζητήματα και το μόνο που τους απασχολεί είναι τι χρώμα παπούτσι να βάλουν για να τρέξουν μαραθώνιο ώστε να ταιριάζει με τους κάδους είναι ενδιαφέροντα. Εμείς γελάμε και αδιαφορούμε γιατί μας νοιάζουν οι μπάτσοι που ξεχύνονται στους δρόμους και μας πρήζουν, οι βλάκες καθηγητές, οι πιεστικοί γονείς και οι ρατσιστές γείτονες που μας βάζουνε ζήτημα οριακά επιβίωσης. Βέβαια κάτι τέτοιοι είναι αυτοί που τρέχουνε στο μαραθώνιο και ξεχωρίζουνε τα σκουπίδια τους για τους πολύχρωμους κάδους. Γουστάρουνε ήσυχες γειτονιές υποστηρίζουν και προωθούν τις πολιτικές δημόσιας τάξης που προτείνει το κράτος.

antifa σημαίνε

Στις ήσυχες γειτονιές μας όλα φαίνονται να κυλάνε ομαλά. Η ομοιογένεια των κατοίκων τους θεωρείται δεδομένη και αδιαπραγμάτευτη. Το χειρότερο σενάριο μοιάζει να είναι το να πετάξεις τα σκουπίδια σου στον λάθος πολύχρωμο κάδο.

Αυτό είναι και το βασικό διακύβευμα του νέου ελληνικού φασισμού. Τα χίλια πρόσωπα του παλεύουν με νύχια και με δόντια για να επικρατεί η απαραίτητη ηρεμία εκεί που κατά τα άλλα εξελίσσεται ένας πόλεμος. Σε μια κοινωνία που όλο και περισσότερο χωρίζεται στην μέση, η μία πλευρά αρχίζει να περισσεύει. Αυτή η πλευρά θα τρώει στρατόπεδα συγκέντρωσης, μείωση μισθών, εξακριβώσεις στους δρόμους, μπάτσους στις γειτονιές και από πίσω ναζί για να λουφάξει ενώ όλη αυτή η διαδικασία θα έχει πάντα κρατική επίβλεψη.

Τα τοπικά μίντια, οι δημοτικές αρχές, οι μπάτσοι και οι μαγαζάτορες των γειτονιών μας έχουν βαλθεί να μας πείσουν ότι τα βόρεια είναι ήρεμες γειτονιές. Αυτοί είναι μερικά από τα χίλια πρόσωπα του ελληνικού φασισμού και μάλιστα σπάνια κουβαλάνε σβάστικες. Σε πείσμα τους όμως, υπάρχει και η άλλη πλευρά. Και πολλές είναι οι φορές που υπενθυμίζει με ζήλο ότι η ηρεμία κρύβει έναν πόλεμο χαμηλής έντασης. Κομμάτι αυτής της μεριάς είναι και τα δύο αντιφασιστικά live που έγιναν το καλοκαίρι από το antifa xalandri και που γέμισαν με τις φασαρίες, τις μπογιές και τις κουλτούρες μας πάρκα και πλατείες σε Χολαργό και Χαλάνδρι.

Όταν λέμε ότι η ησυχία στις γειτονιές είναι μόνιμο και βασικό διακύβευμα για μπάτσους και δημοτικές αρχές κάπως έτσι το έχουμε στο μυαλό μας. Ο δήμαρχος του Χολαργού έστειλε μπάτσους και κλούβα για να μην γίνει το αντιφασιστικό live στην πλατεία δημοκρατίας. Το live έγινε, όχι γιατί είμαστε ειδικοί της βίας ούτε γιατί κλαφτήκαμε στον δήμαρχο. Έγινε γιατί πίσω του έκρυβε ανθρώπους αποφασισμένους να μην αφήσουν την ησυχία να κάνει κουμάντο στις πλατείες μας.

ι να βρεθούμε!

Σε αυτά τα live εμφανίστηκαν από μερικές δεκάδες έως λίγες εκατοντάδες ανθρώπων, στην συντριπτική τους πλειοψηφία απο τις γειτονιές των βορείων. Όμως τι είναι όλοι αυτοί; Από που ξεφύτρωσαν και κυρίως γιατί ήρθαν; Ποιες είναι αυτές οι κοπέλες που ξενερώνουν με τα σφυρίγματα στον δρόμο, ποιοι ξελαρυγγιάζονται στο γήπεδο και είναι politica, ποιες πολυεθνικές παρέες αράζουν στις πλατείες, ποιοι ξινίζουν τα μούτρα τους όταν η κουβέντα πάει στην δουλειά, ποιοι κάνουν μουσική, ποιες παρέες βάφουν τοίχους τα βράδια; Και πόσους άλλους ξεχάσαμε να αναφέρουμε;

Είναι από αυτή την «άλλη» μεριά, από αυτούς που δεν πιστεύουν στις ήσυχες γειτονιές. Όσο ο ελληνικός φασισμός ξεδιπλώνει τα χίλια του πρόσωπα εναντίον μας, όσο οι αστυνομικοί μηχανισμοί θα τρίβουν τα χέρια τους για ήσυχες γειτονιές άλλο τόσο θα γεννούν και τους απέναντι. Θα μας θυμίζουν ότι ο δικός μας πλούτος κρύβεται στα δικά μας χίλια πρόσωπα, στις δικές μας κουλτούρες που δίνουν ζωή στα μέρη μας. Και όποτε μερικά από αυτά συναντιούνται μπορούν να συμβούν πολύ ωραία πράγματα. Αυτά τα δύο live ήταν ένας μικρός τρόπος να μπλεχτούν, να γνωριστούν και να συνυπάρξουν μερικές από τις κουλτούρες μας. Σε αυτούς και αυτές που εκφράζουν τα χίλια πρόσωπα της τάξης μας δύο πράγματα μπορούμε να πούμε με σιγουριά, πρώτον, antifa σημαίνει να βρεθούμε και δεύτερον, έπεται συνέχεια.

Και τι έγινε;

Και τι έγινε που ο Ζακ Κ. ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου στην Ομόνοια απ' το αφεντικό ενός κοσμηματοπωλείου και τον κολλητό του; Τίποτα. Ακόμη ένα πρεζάκι που πήρε αυτό που του άξιζε από έναν πολίτη έτοιμο να υπερασπιστεί την περιουσία του. Έτσι θα πουν και δεν θα ρίξουν ούτε δεύτερη ματιά. Στην Ομόνοια, εκεί που η μαφία κάνει χρυσές δουλειές σε συνεργασία με τους τοπικούς καταστηματάρχες. Εκεί που η Ελληνική Αστυνομία επιβλέπει την κερδοφόρα αυτή διαδικασία και αμείβεται αδρά για την διαχείριση της. Εκεί που κάθε αφεντικό είναι βουτηγμένο στο μαύρο χρήμα. Μαύρο χρήμα που βγαίνει πάνω στις πλάτες των μεταναστών, των εκδιδόμενων, των τοξικοεξαρτημένων και όλων εκείνων που η ταξική υποτίμηση τους έχει κάνει αόρατους, αόρατους όσο κι οι μπίζνες των αφεντικών, των μπάτσων και των μαφιόζων στην περιοχή. Και τι έγινε λοιπόν που στην Ομόνοια το παράνομο κεφάλαιο σε συνεργασία με τους δήθεν ευυπόληπτους επιχειρηματίες και την αστυνομία σκορπίζουν πτώματα προκειμένου να συνεχίσουν ανενόχλητοι τις δουλειές τους; Τίποτα.

Άλλωστε έχουμε συνηθίσει να προσποιούμαστε ότι δεν έγινε τίποτα όταν συμβαίνουν κάτι τέτοια. Δεν χρειάζεται να κοιτάξει κανείς μακριά. Πριν κάτι μήνες στο Χαλάνδρι ένας Ρομά κάτοικος πυροβολήθηκε στο κεφάλι απ' τον γείτονα του με καραμπίνα. Και τι έγινε; Ακόμη ένας ξένος που πήρε αυτό που του άξιζε από έναν πολίτη έτοιμο να υπερασπιστεί την περιουσία του. Έτσι θα πουν κι εδώ. Κι ούτε θα ρίξουν δεύτερη ματιά. Στο Χαλάνδρι, εκεί που τα ντόπια αφεντικά εκμεταλλεύονται την εγκληματοποίηση των Ρομά προκειμένου να τους ρίχνουν ολοένα και πιο

πολύ το μεροκάματο. Εκεί που οι ιδιοκτήτες οργανώνουν ρατσιστικές μαζώξεις για να διώξουν τους Ρομά απ' την περιοχή και να κρατήσουν την αξία των ακινήτων τους ψηλά. Εκεί που το Δημοτικό Συμβούλιο εποπτεύει την συστηματική υποτίμηση μιας μερίδας κατοίκων αποβλέποντας στα κονδύλια που συνοδεύουν την διαχείριση τέτοιου είδους προβλημάτων. Εκεί που οι μπάτσοι διεξάγουν περιοδικά ρατσιστικά πογκρόμ μπουκάροντας στους καταυλισμούς. Αλλά και πάλι, η ταξική υποτίμηση τους καθιστά αόρατους. Απ' την μια τους Ρομά κι απ' την άλλη όλα τα καθάρματα που τους έχουν βάλει στο μάτι. Που μας έχουν βάλει όλους στο μάτι.

Αλλά στο χέρι μας είναι. Να πετάξουμε στα σκουπίδια τις μπούρδες περί εγκληματικότητας και να αντικρίσουμε τα πραγματικά υλικά κίνητρα πίσω από τέτοιες ασύνδετες «πράξεις βίας». Να σταθούμε πλάι στους αόρατους. Να πολεμήσουμε τους κοινούς μας εχθρούς.

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΟΡΑΤΟΥΣ!

Ούτε δούλα,

Δεν γουστάρουμε οι «άντρες του σπιτιού» να σηκώνουν το χεράκι τους πάνω μας, για να μας επιβληθούν ή να μας πειθαρχήσουν. Δεν γουστάρουμε να είμαστε ο συναισθηματικός σάκος του μποξ μέσα σε κάθε σπίτι.

Δεν γουστάρουμε να πέφτει μόνο στην δική μας πλάτη όλη η δουλεία του νοικοκυριού. Α, ξεχάσαμε, πλέον μας «βοηθάνε». Τι ειρωνεία, ακόμα και με «βοήθεια» παραμένει δική μας δουλεία! Στην τελική δεν γουστάρουμε να κάνουμε τσάμπα, άμισθη εργασία στο σπίτι και αυτή όχι μόνο να μην αναγνωρίζεται ως τέτοια, αλλά να θεωρείται και ότι είναι στην «φύση» μας.

Ούτε κυρά,

Από την άλλη, ούτε γουστάρουμε να επιβαλλόμαστε στους χαμηλότερους σε ιεραρχία ανθρώπους μέσα στην οικογένεια. Σιχαινόμαστε να ξέρουμε ότι γυναίκες με φράγκα «απεγκλωβίζονται» δήθεν από τον ρόλο τους με το να γίνονται αφεντικά για άλλες γυναίκες, συνήθως μετανάστριες εργάτριες.

Φεμινίστρια και antifa!

Για να ανατιμηθούμε ως γυναίκες σε μια μισογύνικη κοινωνία, χωρίς αυτό να περνά πάνω από άλλες. Στεκόμαστε μαζί με τις αδελφές μας, στεκόμαστε μαζί με την τάξη μας.

«... Του άσκησαν την απολύτως απαραίτητη βία. Ολες οι αστυνομικές πρακτικές λένε το ίδιο πράγμα... Αυτή είναι η πρακτική και σε όποιον αρέσει. Δεν μπορεί να κρίνεται συνεχώς η δράση του αστυνομικού που είναι συγκεκριμένη με βάση την πολιτική ιδεολογία του καθενός που κυβερνάει.»

Αυτό είναι το σχόλιο του Δημοσθένη Πάκου, προέδρου της Ομοσπονδίας Αστυνομικών Υπαλλήλων Αθηνών, όσον αφορά τους αστυνομικούς που συμμετείχαν στην δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου στην Ομόνοια. Πέντε αστυνομικοί να πατάνε και να κλωτσάνε έναν αιμόφυρτο άνθρωπο είναι «η απολύτως απαραίτητη βία». Αυτό άλλωστε λένε «όλες οι αστυνομικές πρακτικές».

Τις ξέρουμε καλά τις αστυνομικές πρακτικές τους. Είναι αυτές που τους λύνουν τα χέρια και αλωνίζουν στις γειτονιές μας. Που μας σταματάνε για έλεγχο στο δρόμο, εμάς, τους πιτσιρικάδες, τους μετανάστες, τους πρεζάκηδες, με ύφος λες και έχουν να κάνουν με εγκληματίες. Που κουβαλάνε στρατιωτικό εξοπλισμό και τον χρησιμοποιούν όποτε γουστάρουν μέσα στην πόλη, στήνοντας πεδία μάχης με «παράπλευρες απώλειες». Αυτές τις πρακτικές που τους δίνουν το ελεύθερο να μας θεωρούν υπόπτους με το έτσι θέλω, επειδή ντυνόμαστε «περίεργα» ή συχνάζουμε σε «κακόφημα μέρη». Που τους επιτρέπουν να μας ρίχνουν σφαλιάρες και να μας ξευτιλίζουν και αν ποτέ κανείς από εμάς σκοτωθεί από τον υπερβάλλοντα ζήλο τους, τρέχουν οι σιχαμένοι πολιτικοί και συνδικαλιστικοί τους εκπρόσωποι να πουν ότι «δεν μπορεί να κρίνεται συνεχώς η δράση του αστυνομικού».

Για τα στραβοκοιτάγματα και τις εξακριβώσεις τους, για τις προσαγωγές και τα κρατητήριά τους, για όλους τους νεκρούς της τάξης μας από τα χέρια τους που συνεχώς αυξάνονται, μόνο μίσος έχουμε για τους δολοφόνους και τις πρακτικές τους.

ΣΤΟ ΔΙΑΟΛΟ ΟΙ ΔΙ.ΑΣ ΚΑΙ ΟΛΟ ΤΟ ΣΙΝΑΦΙ ΤΟΥ.Σ.

ΝΕΑ ΚΟΛΛΗΤΑ ΣΤΗ ΓΥΡΑ!

(ΟΠΟΙΑ/ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΣΤΕΛΝΕΙ MAIL)

